

visende Væsen alle Selskabets Koryfæer om sin Stol, de virkelige Berømtheder, Universitetsprofessorerne og de mange højtansete Læger, der udgjorde et saa vægtigt Led i Hovedstadens hastigt voksende Fremskridtsparti. Per havde ofte paa Hjemvejen hørt saadanne Folk udbryde i de varmeste Lovtaler over hendes Aand og Kundskaber og højlig beklage, at hun ikke syntes tilbids at gøre nogen Mand lykkelig. »Men hvem skulde hun forresten gifte sig med?« havde en af dem engang sagt. »Hun, der i sit Væsen har saa meget dronningeagtigt, burde jo i det mindste have en født Prins. Denne kedelige Eybert er dog virkelig ikke noget for hende,« — — Ord, der, skønt udtalte halvt i Spøg, nu virkede som Stormpust paa den lille Kærlighedslue, der hin Aften var bleven tændt i Pers Sjæl.

Dertil kom, at han heller ikke var blind for Betydningen af det rent personlige Udbytte, han kunde høste af hendes mangeartede Viden ligesom af hendes Fortrolighed med det højere Selskabslivs Tone og Omgangsformer. Den Indflydelse, hun i saa Henseende allerede havde haft paa ham, værdsatte han langt fra ringe. Han forstod nu fuldtvel den ligesom instinktmæssige Trang, han allerede paa et tidligt Tidspunkt havde følt, til at besejre hendes Kulde og overvinde sit eget Ubehag ved hendes Person.

— — —